

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/80/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321010265
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2321010265.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre nedbanlivostný prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 11.04.2022 pod sp. zn. 27T/15/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.02.2023 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písm. d/, odsek 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C.,
trvale bytom : D. XX, okr. Stará Ľubovňa,

u k l a d á

Podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 54 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods.2 Trestného zákona, trest povinnej práce vo výmere 300 /tristo/ hodín.

Podľa § 55 ods.1 Trestného zákona je obžalovaný p o v i n n ý vykonať trest najneskôr do jedného roka od nariadenia výkonu trestu.

Podľa § 55 ods. 3 Trestného zákona je obžalovaný p o v i n n ý vykonať trest osobne, bez nároku na odmenu vo svojom voľnom čase.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z nedbanlivostného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

ako otec B. B., nar. XX.XX.XXXX, zanedbal svoju zákonnú povinnosť prispievať na výživu svojho dieťaťa, ktorá mu vyplýva zo zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a bol k nej zviazaný rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 26C/316/2013 zo dňa 28.01.2014, právoplatný dňa 20.10.2014, sumou 75 € mesačne vždy do 15. dňa mesiaca vopred k rukám matky dieťaťa, si túto vyživovaciu povinnosť riadne neplnil, okrem čiastočnej úhrady vo výške 100 €, hoci mu objektívne nič nebránilo vykonávať zárobkovú činnosť, z ktorej by túto vyživovaciu povinnosť hradil, čím mu za obdobie od septembra 2020 do 11.04.2022 vznikol dlh na výživnom vo výške 1 325 €.

Za tento prečin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m) a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu okresný súd výkon uloženého trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona mu uložil i povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností zameškané výživné.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. OT/2/2021 zo dňa 25.01.2021, doručený obžalovanému a právoplatný toho dňa, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 66-67 spisu.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta vo výroku o treste a to v neprospech obžalovaného, ktoré následne písomne odôvodnila osobitným písomným podaním v rozsahu č.l. 70-71 spisu.

V písomnom odvolaní uviedla, že vo vzťahu k výroku o treste sa nestotožňuje s uložením súhrnného trestu a má za to, že neboli splnené zákonné podmienky na jeho uloženie.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest súd uloží, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin.

V súvislosti s odôvodnením zákonnej nemožnosti uloženia súhrnného trestu v danom prípade, je nevyhnutné sa zaoberať dvoma rozhodujúcimi časovými bodmi. V prvom rade musí byť z časového hľadiska stanovený deň vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku za iný trestný čin, aby bolo možné následne určiť, či bol predmetný prečin zanedbania povinnej výživy spáchaný skôr, resp. pred vyhlásením rozsudku. V tomto bode poukázala na to, že v danom prípade nejde o odsudzujúci rozsudok, ale o trestný rozkaz. Podľa § 353 ods. 8 Trestného poriadku má trestný rozkaz povahu odsudzujúceho rozsudku a účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. K doručeniu trestného rozkazu Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. OT/2/2021 došlo dňa 25.01.2021 (ďalej len "trestný rozkaz"). S určením tohto časového bodu sa so súdom zhoduje a nie je problematický.

Pri určení druhého časového bodu je kľúčový moment dokonania prečinu zanedbania povinnej výživy, a tým je nezaplatenie druhej splátky výživného v lehote splatnosti do 15.10.2020, čím ho spáchal skôr, ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Kežmarok sp.zn. OT/2/2021 zo dňa 25.01.2021. Podľa odôvodnenia rozsudku súdu, obžalovanému mohol uložiť súhrnný trest odňatia slobody za spáchanie 2 prečinov v zákonnej sadzbe za trestný čin z nich najprísnejšie trestný, ktorým je prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, a to do 2 rokov. Súd má za to, že v čase doručenia trestného rozkazu dňa 25.01.2021 už došlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty, keďže to boli 2 mesiace neplnenia si vyživovacej povinnosti. Na rozdiel od argumentácie a záverov súdu, pri dôslednom zohľadnení charakteru predmetnej trestnej činnosti, dospela prokurátorka k odlišnému názoru.

Podľa § 122 odsek 13 Trestného zákona, ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok; to neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207. V takom prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodoberie na záverečnú poradu.

Vzhľadom na to, pri zanedbaní povinnej výživy ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo v prípade, že bolo proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podané odvolanie a nastupuje odvolacie konanie, až do momentu, než sa súd druhého stupňa neodobral na

záverečnú poradú. Z uvedeného je zjavné, že trestný zákon pri tomto trestnom čine ako jedinom si obligatórne vyžaduje jeho posudzovanie ako pokračovacieho trestného činu, až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa, resp. v prípade podaného odvolania, až do doby, než sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradú.

S dôrazom na potrebu chápania trestného činu zanedbania povinnej výživy ako pokračovacieho trestného činu je nevyhnutné zobrať do úvahy celé časové obdobie jeho páchania, ktoré je pri tomto trestnom čine ohraničené v prvom rade vyhlásením rozsudku súdu prvého stupňa, t.j. 11.04.2022, a nie iba naplnením skutkovej podstaty tohto trestného činu neplnením si vyživovacej povinnosti po dobu dvoch mesiacov. V nadväznosti na posudzovanie časového úseku páchania trestnej činnosti bol aj v predmetnom prípade v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa jednoznačne určený časový úsek od septembra 2020 do 11.04.2022, korešpondujúci s časovým úsekom vyjadreným podľa ustanovenia § 122 odsek 13 Trestného zákona, počas ktorých si obžalovaný A. B. vyživovaciu povinnosť neplnil.

Z vyššie uvedenej analýzy podľa názoru prokurátorky vyplýva, že predmetný trestný čin bol pokračovacím a jednoznačne bol dokončený dňa 11.04.2022, teda v deň vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa. Na rozdiel od právneho názoru okresného súdu má za to, že aj keby v čase doručenia trestného rozkazu bol prečin zanedbania povinnej výživy dokončený, nebol dokončený, keďže obžalovaný ani nasledujúce mesiace neplatil výživné, ktorý postoj obžalovaného svedčí o tom, že pokračoval v páchaní trestného činu, až do doby vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa. Zastáva názor, že dorúčením trestného rozkazu Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 0T/2/2021 dňa 25.01.2021 (ktorý má účinky vyhláseného odsudzujúceho rozsudku) za iný trestný čin obžalovanému bol pretrhnutý viacčinný súbeh vo vzťahu k stíhanej trestnej činnosti /prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona/ páchaným až do dňa 11.04.2022. Z uvedeného dôvodu má za to, že v prípade odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 0T/2/2021 zo dňa 25.01.2021 nejde o súbeh trestných činov a preto uloženie súhrnného trestu odňatia slobody vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Galanta sp.zn. 27T/15/2021 zo dňa 11.04.2022 neprichádza do úvahy.

Z týchto dôvodov navrhuje, aby krajský súd výrok o treste okresného súdu zrušil v celom rozsahu s poukazom na existenciu zákonnej prekážky pre uloženie súhrnného trestu a uložil obžalovanému A. B. primeraný zákonný nepodmienečný trest odňatia slobody, so zaradením obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodal, k odvolaniu prokuratúry sa ani po oboznámení s jej právnymi argumentami do termínu verejného zasadnutia odvolacieho súdu bližšie písomne nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti obžalovaného a prokurátorky krajskej prokuratúry.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrvala na podanom odvolaní s poukazom na dôvody v ňom uvedené.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že nie je schopný uhradiť dlžné výživné, má dlhy i v poisťovni, no má záujem do budúcnosti výživné uhradiť, nakoľko sa zamestnal v stavebnej firme s príjmom cca 700-900 Eur.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací v zmysle § 317 ods.1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a tak zistil, že odvolanie okresnej prokurátorky je čiastočne dôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd konštatuje, že v postupe okresného súdu neboli zistené žiadne také porušenie, či už procesných predpisov, alebo práva obžalovaného na obhajobu, ktoré by zakladali dôvod na podanie dovolania, takže vo svojich úvahách sa upriamuje výlučne na zákonnosť výroku o treste.

Odvolací súd považuje za plne opodstatnené odvolanie okresnej prokurátorky, čo do výroku o uložení súhrnného trestu. V tomto ohľade treba prisvedčiť argumentom okresnej prokurátorky, na základe ktorých je nutné konštatovať, že okresný súd pri ukladaní trestu postupoval v rozpore so zákonom, keď obžalovanému uložil v danom prípade za prejednanú trestnú činnosť súhrnný trest a nie trest samostatný. Argumenty okresnej prokurátorky vo vyššie uvedenej podobe, sú dostatočne rozvedené, sú v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. a preto krajský súd z dôvodu nadbytočnosti týchto argumentov v konkrétnostiach poukazuje na správne a výstižné dôvody odvolania uvedené vyššie.

Krajský súd v danom smere len dopĺňa, že prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. je trváci trestný čin s prvkami hromadného trestného činu. Ak obvinený aj po oznámení vznesenia obvinenia naďalej neplatí výživné, ide o pokračovanie neplnenia vyživovacej povinnosti až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu (§ 122 ods. 13 Tr. zák.), pričom trestnosť činu spočíva v udržiavaní protiprávneho stavu neplnením vyživovacej povinnosti. Hranicu oddeľujúcu jeden skutok od druhého teda netvorí oznámenie uznesenia o vznesení obvinenia (ako v prípade iných trestných činov), ale až vyhlásenie rozsudku súdu prvého stupňa, resp. pokiaľ sa odvolací súd neodobral na záverečnú poradu. Ak obvinený neplní vyživovaciu povinnosť ani po rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, jeho konanie sa posudzuje ako nový skutok, nie pokračovanie pôvodného skutku. Vzhľadom k tomu, že konanie páchatel'a sa posudzuje až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa, okresný súd je vždy povinný podľa okolností prípadu upraviť skutkovú vetu z obžaloby o splátku bežného výživného (s ohľadom na dobu splatnosti výživného) a obdobie páchania trestného činu pripadajúce na dobu medzi podaním obžaloby a vyhlásením rozsudku (obdobne vid'. uznesenie NS SR pod sp. zn. 5Tdo 32/2017 27.07.2017).

Uvedené platí aj pre odvolací súd, avšak v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 15/2011 len vtedy, ak bolo podané odvolanie v neprospech obvineného, a to z dôvodu zákazu reformatio in peius („Ak obžalovaný pokračuje v zavinenom neplnení vyživovacej povinnosti v zmysle § 207 Tr. zák. aj po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacie konanie prebieha len na základe odvolania podaného výlučne v jeho prospech, nemôže odvolací súd aplikovať ustanovenie § 122 ods. 13 veta druhá Tr. zák. Došlo by tým k porušeniu zákazu reformatio in peius, ako zásady spravodlivého procesu vyjadrenej v § 322 ods. 3 vete druhej Tr. por. v ktorej sa zmena k horšiemu môže prejavovať najmä v skutkových zisteniach, napr. vo väčšom rozsahu spáchanej trestnej činnosti, v použitej právnej kvalifikácii, v druhu a výmere trestu, v druhu a forme ochranného opatrenia“).

Pokiaľ ide o ustálenie skutku súdom prvého stupňa vydaním trestného rozkazu, na tomto mieste odvolací súd uvádza, že z pomerne rozsiahlej rozhodovacej činnosti NS SR (vid' napr. uznesenie NS SR pod sp. zn. 2Tdo/65/2015 zo dňa 27.06.2016, R 11/2017) vyplýva, že obdobie medzi vydaním trestného rozkazu a jeho doručením obvinenému je pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona, ak obvinený v páchaní tohto činu pokračuje, v zmysle § 122 ods. 13 Trestného zákona a § 353 ods. 8 Trestného poriadku súčasťou skutku, pre ktorý bol trestný rozkaz vydaný. Ak trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť, nemôže už byť páchatel' za vyššie uvedené obdobie následne (neskorším odsúdením) uznaný za vinného.

Na základe vyššie uvedeného je potom možné ustáliť, že ak trestný rozkaz okresného súdu právoplatnosť nenadobudol a bol následne zrušený tým, že bol voči nemu podaný odpor, konanie páchatel'a bol prvostupňový súd povinný posudzovať až do vyhlásenia rozsudku, a podľa okolností prípadu upraviť skutkovú vetu z obžaloby o splátku bežného výživného a obdobie páchania trestného činu pripadajúce na dobu medzi podaním obžaloby a vyhlásením rozsudku, čo aj okresný súd po modifikácii skutku (bez námietok procesných strán) správne učinil.

Pri zanedbaní povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona je tiež potrebné zdôrazniť, že ide o kombináciu trvajúceho, hromadného a pokračovacieho trestného činu, pretože jednotlivé útoky sami o sebe ešte nie sú trestným činom, no ak sú spojené objektívnou a subjektívnou súvislosťou, dohromady spolu tvoria trestný čin vo forme hromadného trestného činu, až kým nenaplnia všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu (neplnenie vyživovacej povinnosti najmenej tri mesiace v období dvoch rokoch) následne každý ďalší útok, ktorý sa k takémuto trestnému činu pripočíta na základe objektívnych a subjektívnych súvislostí, dopĺňa charakter tohto hromadného trestného činu aj o prvky pokračovania.

Trestnými činmi, v ktorých páchatel' pokračuje v konaní, nie sú len pokračovacie trestné činy definované bližšie v 122 ods.10 Tr. zák., ale aj trestné činy hromadné a trestné činy trváce, keď páchatel' svojím konaním udržiava protiprávny stav po určitý čas /R 2/2002/.

Taktiež je potrebné uviesť, že trváci trestný čin je čin, ktorý spočíva vo vyvolaní a udržiavaní protiprávneho stavu, alebo len v udržiavaní protiprávneho stavu. Trváci trestný čin sa posudzuje ako jediné konanie, ktoré trvá tak dlho, pokiaľ je protiprávny stav udržiavaný; jeho podstatným znakom je, že sa tu postihuje práve ono udržiavanie protiprávneho stavu (to je vyjadrené priamo v skutkovej podstate trestného činu).

V danom prípade je nevyhnutné poukázať na to že protiprávny stav tu bol obžalovaným udržiavaný počas celého obdobia, a to od september 2020 až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa (dňa 11.04.2022) a teda momentálne prejednávany trestný čin bol dokonaný obžalovaným až dňom 11.04.2022, čím je vylúčený jeho súbeh s trestným činom, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta pod sp. zn. OT/2/2021 zo dňa 25.01.2021, právoplatného toho istého dňa, a preto okresný súd nepostupoval správne, keď obžalovanému ukladal v danom prípade trest súhrnný, ale zákonnou povinnosťou bolo obžalovanému uložiť trest samostatný, pretože ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku (v danom prípade po doručení trestného rozkazu) súdu prvého stupňa, nejde o súbeh, ale o recidívu (i keď nepravú), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu zmysle § 42 Tr. zák. aj keby bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok bol súdom prvého stupňa vyhlásený až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa trest ukladá / NR 4 Tz 31/1970/.

Ďalej je potrebné uviesť, že prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne zaoberal poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom u obžalovaného konštatoval prevahu priťažujúcich okolností, nad okolnosťami poľahčujúcimi, keď okrem priznania a oľutovania trestného činu v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. (poľahčujúca okolnosť) zistil okresný súd dve priťažujúce okolnosti, a to podľa § 37 písm. h) a podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov a tiež, že už bol za trestný čin odsúdený.

Pokiaľ ide o zistenie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., táto bola okresným súdom konštatovaná správne, nakoľko obžalovaný A. B. má v registri trestov vykázané 2 odsúdenia (pred spáchaním momentálne súdenej trestnej činnosti), a to z roku 2008 za majetkovú trestnú činnosť (za ktorú vykonal po neosvedčení sa v skúšobnej dobe i nepodmienečný trest odňatia slobody) a tiež za prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky z roku 2021, ktoré (odsúdenia) nemá doposiaľ zahľadené.

Naopak, čo sa týka priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, s poukazom na vyššie uvedené právne úvahy odvolacieho súdu, keďže v danom prípade neprichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu za súčasného zrušenie výroku o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Galanta pod sp. zn. OT/2/2021 zo dňa 25.01.2021, nakoľko s poukazom na vyššie uvedené nejde o súbeh trestných činov, a teda neodsudzuje ho v jednom konaní za páchanie viacerej trestnej činnosti, uvedenú priťažujúcu okolnosť už nebolo možné obžalovanému pričítať.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže sa okresný súd dopustil pri vyhlásení rozsudku viacero pochybení spočívajúcich v porušení ustanovení Trestného zákona, krajský súd v nevyhnutnosti napraviť tieto pochybenia okresného súdu na základe odvolania okresného prokurátora zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám vo výroku o treste obžalovaného rozhodol rozsudkom a to čiastočne v zmysle návrhu okresného prokurátora a čiastočne v zmysle vlastných nižšie popísaných úvah najmä pokiaľ ide o druh a výmeru trestu.

Pri ukladaní trestu odvolací súd podľa § 207 ods.1 Trestného zákona prihliadol odvolací súd najmä na účel trestu, ako aj na zásady ukladania trestov v zmysle § 34 Trestného zákona ohľadne druhu trestu a jeho výmery, prihliadol tiež na celkový stupeň nebezpečnosti takéhoto konania pre spoločnosť, ktorý je určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatela, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou, a s poukazom najmä na charakter trestnej činnosti, v ktorej sa jedná o nedbanlivostný

a nie úmyselný delikt, nevzhliadol dôvod takémuto páchatelovi ukladať výlučne nepodmienečný trest odňatia slobody (s akcentom na aktuálny vývoj trestnoprávnej problematiky v oblasti trestnoprávnych represíí a trende ukladania alternatívnych trestov) tak, ako to navrhovala prokurátorka vo svojom odvolaní a dospel pritom k záveru, že aj iný druh trestu, než trest odňatia slobody, splní u obžalovaného A. B. svoj prevýchovný účel, pričom uložil obžalovanému (s jeho písomným súhlasom vyjadreným už v prípravnom konaní) alternatívny trest v podobe trestu povinnej práce na hornej hranici zákonom stanovenej sadzby vo výmere 300 hodín, ktorý bude musieť obžalovaný odpracovať vo voľnom čase bez nároku na odmenu, ktorý považuje odvolací súd za zákonný, spravodlivý a plne zodpovedajúci požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd preto zrušil výrok o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu postupom podľa § 321 odsek 1 písm. d/, ods.2 Trestného poriadku a sám rozhodol podľa § 322 odsek 3 Tr. por. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto uznesenie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.